

HOE IK NIMMER
DE RONDE VAN FRANKRIJK
VOOR MIN-TWAALFJARIGEN WON
(EN DAT HET ME SPIJT)

Lees ook van Ivo Victoria:

Gelukkig zijn we machteloos

Dieven van vuur

Billie & Seb

Alles is OKÉ

Ivo Victoria

*Hoe ik nimmer
de Ronde van Frankrijk
voor min-twaalfjarigen won*

(en dat het me spijt)

Roman

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2019

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling
Literair Agentschap te Amsterdam

© Ivo Victoria, 2009
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2019
Voorwoord: © Ivo Victoria, 2019
Omslagontwerp: Floor Rehbach
Auteursfoto: Jan Willem Kaldenbach
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3721 2
ISBN 978 90 488 3722 9 (e-book)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste
boeken van Lebowski Publishers via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor mijn lieve ouders

Voorwoord

Een van mijn favoriete rocksongs is ‘Shot of Shame’ van de Belgische zanger Mauro. Het nummer staat op zijn album *Songs from a Bad Hat* dat in 2000 verscheen. Het is een hoekige rocker met een messcherpe gitaarrif en in het refrein zingt Mauro in paniek: *Shot of shame / Shot of shame / It was something I did / Something I said / It's cracking up my soul / And it feels so bad.*

Het nummer gaat over het plotse gevoel van diepe schaamte dat een mens onverhoeds kan overvallen, schijnbaar zonder aanleiding. Je loopt nietsvermoedend over straat. Je staart wat voor je uit aan tafel, bij de ochtendkoffie. En plots, uit het niets, krimp je in elkaar. Het bizarre van dit fenomeen is: het gebeurt nog voordat je kan benoemen wat er aan deze aanval van schaamte ten grondslag ligt. Het is wat mij overkwam in het najaar van 2007. Die middag ijsbeerde ik door mijn werkkamer, breedend op een idee voor een kort verhaal, toen er plots een zinding door mijn borstkast schoot en ik verkramp de ogen sloot. Shot of shame.

In die tijd had ik een vaste baan als perswoordvoerder van het Lowlands Festival in Nederland. In de jaren dáárvoor had ik in België geprobeerd enige faam te verwerven als zanger en songschrijver maar dit was op een milde mislukking uitgelopen. Met het aannemen van een vaste betrekking was ook mijn creatieve vuur enigszins gedoofd en mijn verlangen om door het leven te gaan als kunstenaar – een verlangen dat ik als kind al koesterde –

was tot een piepklein waakvlammetje herleid. Na het opdoeken van mijn muzikale carrière in 2005 was ik wel bij wijze van hobby een weblog begonnen; een mens moet toch iets doen met zijn vrije tijd en bloggen was hip.

Vanwege mijn publieke functie voor het Lowlands Festival deed ik dit onder pseudoniem: Ivo Victoria. Mijn zogenaamde pornonaam. Die bestaat uit je tweede voornaam en de straat waarin je bent opgegroeid: Ivo en de Victoriastreet. (Een andere theorie stelt dat je pornonaam bestaat uit de naam van je eerste huisdier plus de straat waarin je opgroeide, maar in dat geval had ik Fifi Victoria geheten.)

Op ivovictoria.com publiceerde ik observaties en korte columns, waarbij ik amechtig Martin Bril zaliger probeerde te imiteren, en heel soms ook een klein verhaaltje dat met wat goede wil fictie kon worden genoemd. Mijn weblog deed het aardig en al snel leerde ik heel wat andere webloggers kennen, onder wie Walter van den Berg, die in later jaren zou doorbreken met zijn romans *Van dode mannen win je niet* en *Schuld*. Walter genoot groot respect binnen de blogwereld omdat hij een van de oerbloggers van Nederland was, en bovendien was hij via zijn weblog vandenb.com ook nog eens 'ontdekt'. In 2004 was zijn debuutroman *De hondenkoning* bij De Bezige Bij uitgegeven. Bovendien had Walter een heuse literaire agent: Paul Sebes. Ik had gezien dat deze Sebes een cursus Literair Debuteren organiseerde en ik – die aangemoedigd door de reacties op mijn weblog toch weer wat stiekeme ambities was gaan koesteren – vroeg me af of ik die cursus misschien moest gaan volgen. Dus ik mailde Walter en vroeg advies. Walter zei: 'Ik heb die cursus niet gedaan. Doe wat je denkt dat best is, maar maak je geen zorgen: jij kan het.'

Die laatste drie woorden – jij kan het – bleven lang door mijn hoofd spoken. Ik kon het. Walter zei het, dus het was waar. Alleen had ik geen idee hóé ik het kon kunnen. Waar te beginnen?

Sterker nog: waaráán wilde ik in feite precies beginnen? Alles wat ik wist was dat ik het schrijven wat serieuzer wilde nemen. Kortom, ik besloot mezelf in te schrijven voor die cursus van Paul Sebes in de hoop dat dit mij op weg zou zetten naar ik-weet-niet-wat. Al gauw stootte ik op een praktisch probleem: je diende een kort verhaal van minimaal zes pagina's in te sturen om te mógen meedoen. Er was verdorie een selectie. En ik had nog nooit een kort verhaal geschreven. De stukjes op mijn blog waren zelden langer dan driehonderd woorden, laat staan dat ik iets wist van plot, spanningsboog of deugdelijke personages. Ik las niet eens boeken. Kortom, ik besloot het eenvoudigste te doen wat ik kon doen: er toch maar niet aan beginnen. De cursus vond plaats zonder mij en er gingen maanden voorbij zonder dat ik zelfs maar een poging ondernam dat korte verhaal te schrijven. Ik bleef bloggen, beleefde daar veel plezier aan, kreeg steeds meer bezoekers op mijn weblog – en heel af en toe keek ik op de website van Paul Sebes om te zien wanneer de volgende cursus plaatsvond waaraan ik niet kon deelnemen.

En toen kwam die middag, in het najaar van 2007. Shot of shame. Nauwelijks vijf maanden later zouden er – tot mijn grote hilariteit – zeven uitgeverijen om mijn handtekening vechten en zou ik ontslag nemen bij het Lowlands Festival om aan mijn debuutroman te gaan werken alsof dat de normaalste zaak van de wereld was en niet een even waanzinnige als naïeve gok. Maar die middag keek ik verdwaasd in het rond en vroeg me af waarom mijn borstkast gloeide en mijn gezicht zich in een pijnlijke grimas samentrok. Het duurde een paar seconden voor het tot me doordrong: ik had aan Dries gedacht.

Dries was mijn beste vriend op de lagere school. Een vrolijke kerel met wie ik de grootste lol beleefde – jarenlang waren we onafscheidelijk geweest. Een klassieke jongensvriendschap die nog werd versterkt door het feit dat wij een geheim deelden. Ik

had Dries namelijk verteld dat ik aan jeugdwielerennen deed. Elke zomervakantie nam ik deel aan de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen. Ik nam er niet alleen aan deel, nee, ik won deze Ronde ook – driemaal op rij. Ik weet nog steeds niet hoe of waarom ik deze leugen verzon. Ik was een wielersfanaat, zeker. Fan van Lucien Van Impe, die in de nadagen van zijn carrière was beland maar nog steeds met regelmaat schitterde in de Tour. Maar zelf koerste ik niet; ik had niet eens een koersfiets. Op weg naar school werd ik geregeld gelost door klasgenootjes. Toch wist ik het verhaal klaarblijkelijk overtuigend te brengen. Dries geloofde mij. En ik raakte in mijn eigen leugen verstrikt. Want Dries had natuurlijk wel vragen. Hoe werkte dat dan, die Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen? Waarom stond er niets over in de krant? Mocht hij misschien een keertje mee? Logische vragen, die ik – hoe dan? – moeiteloos pareerde. Waarna ik hem opdroeg aan niemand iets over mijn wielercarrière te vertellen omdat ik ‘wel nog een gewone jeugd wilde hebben, zonder al te veel publiciteit’. Dat begreep Dries. Zelf was ik natuurlijk als de dood om door de mand te vallen. Maar gek genoeg gebeurde dit niet. Zo veroverde ik nog meermaals de gele én de bolletjestrui, en loste ik menig concurrent op heroïsche wijze bij de beklimming van de Galibier – totdat Dries en ik na de basisschool ieder naar een andere middelbare school gingen.

Vrijwel meteen verloren we elkaar uit het oog, zoals dat gaat. Al snel dacht ik zelden nog aan Dries of aan de leugen die ik hem zo glansrijk had verteld. Pas jaren later, toen we allebei een gooi naar wereldfaam deden in allerhande popgroepjes, kwamen we elkaar weer af en toe tegen. De laatste keer dat ik Dries zag voor die memorabele middag in mijn werkkamer in 2007, moet aan het begin van de jaren negentig zijn geweest. We waren een jaar of twintig en liepen elkaar tegen het lijf in de backstage van een muziekfestival in het Antwerpse waar we allebei optraden. Aan-

vankelijk verliep het gesprek zorgeloos, over koetjes en kalfjes, maar op een bepaald moment kwam er een gemeenschappelijke kennis bij staan, een jongen die ook met ons op de lagere school had gezeten. Ik weet niet meer precies hoe het gebeurde maar het gesprek nam een andere wending en plots zei onze gemeenschappelijk kennis met een vette knipoog tegen mij: 'Ja, want gij hebt vroeger toch gekoerst? Hé Dries, gij hebt mij dat toch eens verteld?' Tot mijn verbijstering knikte Dries enthousiast en hij begon te vertellen over de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen. Ik wist niet hoe snel ik uit het gesprek moest ontsnappen, stamelde een smoes van de een of andere soort, en ging ervandoor. Dries had alles wat ik hem had wijsgemaakt onthouden. En wat nog erger was: meer dan tien jaar later geloofde hij het ook nog steeds allemaal. Shot of shame. Dat ik ooit, als fantasierijk jongetje, die leugen had bedacht – tot daaraantoe. Maar dat Dries het was blijven geloven, en de leugen zo lang buiten mij om had stand gehouden, vervulde mij met diepe schaamte. Toen, in de backstage van dat festival en jaren later nog een keer, op die middag in het najaar van 2007.

Maar: ik had nu wel een idee voor een verhaal. Onmiddellijk keek ik of Paul Sebes nog die schrijfcursus organiseerde. Dit bleek het geval. Zes pagina's – dat moest te doen zijn. En zo begon het, met de zin: 'De voetstappen van mijn vader op de trap zijn de bezorgers van een dag die ik niet heb besteld.' Naar alle waarschijnlijkheid de allereerste zin literair proza die ik ooit schreef, de allereerste zin die ik optikte toen ik aan dat verhaal begon en de zin waarmee de roman uiteindelijk ook zou openen.

Na een paar vrije middagen schrijven, besloot ik dat het verhaal af was – ik had de zes pagina's gehaald, mede dankzij het vergroten van het lettertype en het aanpassen van de regelafstand. Van in den beginne was de titel: 'Hoe ik nimmer de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen won (en dat het

me spijt)'. Een titel die ik later vele malen fanatiek heb moeten verdedigen ten overstaan van mijn uitgever en de verkoopafdeling – die hem te lang en te moeilijk vonden – tot ik mijn zin kreeg. Ik stuurde het in, werd geselecteerd en enkele maanden later, aan het eind van twee intensieve cursusedagen, dronk ik aan de bar van Café Wildschut in Amsterdam een biertje met Paul Sebes, de befaamde literaire agent. Na het tweede biertje vroeg Paul langs zijn neus weg: 'Zeg, heb je toevallig nog meer van dit soort verhalen liggen, misschien verhalen die zich ook in Edegem afspelen?'

Ik moet hebben aangevoeld dat dit een goed moment was om – eens te meer – te bluffen.

'Ja hoor,' zei ik. 'Ik heb nog massa's materiaal liggen, dit kan je zo opblazen tot een roman!'

Zoiets moet je dus nooit tegen Paul Sebes zeggen.

Enkele weken later mailde hij me: hij had het verhaal opgestuurd naar een uitgeverij. Louter ter introductie hoor, benadrukte Paul. Deze uitgeverij had zich namelijk onlangs tegenover hem laten ontvallen dat ze nog op zoek waren naar 'een leuke Vlaming'. Hij had er overigens wel bij gezegd dat ik met een roman bezig was. Ja, anders had het natuurlijk geen zin. Ik had toch nog massa's materiaal liggen? Enfin, wat wel heel leuk was, was dat deze uitgeverij erg enthousiast had gereageerd op het fragment – plots was het geen verhaal meer maar een fragment, viel me op – en dus graag een keer 'koffie met me wilde drinken'. Gewoon ter introductie, hoor. Of ik dat wilde?

'Ehm,' zei ik.

'Nou,' zei Paul. 'Dan gaan we dat regelen.'

Een paar weken later belde Paul me op. Er waren nu zeven uitgeverijen die 'koffie wilden drinken'. We moesten even 'agenda's trekken'.

Ik zei: ‘Ik dacht dat je het verhaal maar naar één uitgeverij had opgestuurd?’

O ja, dat was natuurlijk ook zo. Evenwel, toen deze uitgeverij koffie wilde drinken, kon Paul onmogelijk anders dan ‘het fragment’ ook op te sturen naar andere uitgeverijen. Dat begreep ik wel, toch? Uiteindelijk verdiende iedereen een eerlijke kans om koffie met mij te drinken, en kwaad kon het toch niet. Ik moest toegeven: die Paul Sebes wist het allemaal goed te brengen, en in de tien jaar die onze samenwerking ondertussen duurt, heeft hij mij op dit vlak nooit teleurgesteld (en op andere vlakken ook niet trouwens).

In april 2008, een dik halfjaar nadat ik in mijn werkkamer was overvallen door dat shot of shame, kopte de Vlaamse krant *De Standaard*: ‘Nederlandse uitgevers in de rij voor Vlaamse debutant.’ *De Morgen*: ‘De Vlaming Ivo Victoria heeft de Nederlandse uitgeverswereld in hoogste staat van alarm gebracht.’ *Het Nieuwsblad*: ‘Holland vecht om Vlaamse schrijver.’ Paul Sebes had een persberichtje uitgestuurd – ‘O, had ik je dat niet gezegd?’ – en lap, ik was een mediahype. En ik had nog steeds maar zes pagina’s.

Na een lichtjes absurde *bidding war*, op gewiekste wijze door Paul gedirigeerd, tekende ik een contract bij uitgeverij Ambo Anthos, waar ik ging samenwerken met redacteur Wanda Gloude. De vraag die ik in die tijd het vaakst kreeg gesteld was: ‘Voel je nu niet enorm veel druk?’ Maar gek genoeg was dit niet het geval. Ik nam ontslag van mijn baan bij Lowlands, en werd freelance projectmanager. Een dag in de week maakte ik vrij om te schrijven. Al snel werd dit de dag waar ik een week lang reikhalzend naar uitkeek. Het verhaal over een pathologisch leugenaartje genaamd Ivo Victoria, en zijn beste vriend Dries, kreeg vorm. Al snel ontwikkelde het boek zich tot een exuberant verslag van mijn jeugd in Edegem, een tragikomisch

portret van het gezin waarin ik was opgegroeid, alsmede een erbetoon aan mijn vader die enkele jaren voordien was overleden. Ik dook in mijn herinneringen en amuseerde me kostelijk met het vervormen ervan. Het schrijven van deze roman bleek een sensationele ontdekking, die in mij een haast fysiek gevoel van geluk opwekte. Zo natuurlijk voelde het schrijven, alsof ik eindelijk ter bestemming was aangekomen, en zo blij voelde ik me na elke schrijfsessie.

Waarbij dient aangemerkt dat ik natuurlijk geen flauw idee had van wat ik in feite aan het doen was. Misschien was dat juist ook wel de reden waarom het allemaal zo zorgeloos verliep. Wel herinner ik me dat ik op een bepaald moment met redacteur Wanda Gloude in de vergaderzaal van Ambo Anthos zat. We hadden het manuscript-in-wording net besproken en Wanda vroeg of ik nog vragen had.

Ik twijfelde, maar toen vroeg ik het toch maar: ‘Wanda, wat is dit eigenlijk?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Wanda.

Ik zei: ‘Ja, wat ik hier nu maak hè, is dat ehm, “literatuur” of... nu ja, wat is het eigenlijk, wat ik aan het doen ben?’

Nadat Wanda was uitgelachen, verzekerde ze me dat het literatuur was. Nogmaals: ik las geen boeken dus ik wist welbeschouwd niet wat literatuur was. Toch stelde haar antwoord mij op de een of andere manier gerust.

En zo rolde ik vrij en onbevangen de wondere wereld der letteren binnen. Met een leugen, en daarna nog een. Het boek verscheen begin september 2009. Twee weken daarvoor verscheen al de eerste recensie, in *De Morgen*. Een paginagroot stuk waar de auteursfoto bij stond afgebeeld die Stefan Vanfleteren van mij had genomen. Ik was alleen thuis toen ik het kreeg gemaild, weer in mijn werkkamer. *Hoe ik nimmer...* werd zeer lovend besproken door literair recensent Dirk Leyman en kreeg vier

sterren. Ik zal maar eerlijk zijn: na het lezen van die recensie heb ik gehuild. Ik weet niet eens waarom. Misschien omdat er in de maanden ervoor toch meer druk op stond dan ik had willen toegeven. Misschien omdat mijn lijf beseftte – sneller dan mijn geest – dat er iets voorgoed veranderd was in mijn leven, iets wat onmogelijk nog viel terug te draaien. Ik kon het. Ik kon door. Verder schrijven. En dat heb ik gedaan.

Enkele maanden na het verschijnen van *Hoe ik nimmer de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen won (en dat het me spijt)*, sprak ik met de Nederlandse auteur Gerbrand Bakker. Ik vertelde over de heerlijke trip die het schrijven van dit boek was geweest, hoe spannend en tegelijk volstrekt vanzelfsprekend alles gegaan was.

Gerbrand keek me enigszins sceptisch aan en zei: ‘Nou, geniet er maar van, want dat gevoel komt nooit meer terug.’

Daarin heeft hij gelijk gekregen. Nooit meer heb ik zo onbevangen geschreven als bij het schrijven van *Hoe ik nimmer...* Dat is ook helemaal niet erg. Schrijven is voor mij te belangrijk geworden om ervan te kunnen verwachten dat het ook gemakkelijk zou zijn.

Als je me nu zou vragen waar *Hoe ik nimmer...* in essentie over gaat – iets waarover ik tijdens het schrijven geen seconde heb nagedacht – zou ik zeggen: de hoofdpersoon liegt, maar niet met de intentie anderen te bedriegen. Hij liegt om de wereld mooier te maken, om zijn leven de moeite waard te laten zijn. Zijn coming-of-age bestaat erin dat hij gaandeweg de kracht van verhalen ontdekt, en de troost die ze kunnen bieden. Hij raakt verslaafd aan de euforie die bij het bedenken van een verhaal kan ontstaan in het hoofd van de verteller – en hij ontdekt hoe dit alles enorm uit de hand kan lopen wanneer je ondertussen vergeet dat er ook nog zoiets bestaat als de realiteit. In dat opzicht geloof ik dat ik mezelf nog steeds heel erg herken in het

hoofdpersonage van deze roman, en in de auteur die hem geschreven heeft. Het spel met de dunne lijn tussen feit en fictie, het gevecht tussen de wereld in ons hoofd en de realiteit die ons omringt, en het verlangen om de mysterieuze wendingen die een mensenleven kan nemen te ontcijferen: het zit zowat in al mijn verhalen, romans en personages. Vraag me niet hoe dat komt.

Maar ik moet er niet aan denken wat er van mij geworden zou zijn zonder *Hoe ik nimmer de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen won (en dat het me spijt)*. Het shot of shame dat ik in het najaar van 2007 kreeg toegediend door mijn geweten en het boek dat daar zo vanzelfsprekend uit voortvloeide, maakten van mij een schrijver. Dat beschouw ik nog steeds als een van de mooiste cadeaus die het leven mij tot op heden geschonken heeft.

Veel leesplezier,
Ivo Victoria

Het was moeilijk te voorspellen hoe Dries De Smet zou reageren wanneer ik hem zou vertellen dat ik nimmer de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen gewonnen had.

Maar ik moest het doen.

DEEL I

I

De voetstappen van mijn vader op de trap zijn de bezorgers van een dag die ik niet heb besteld. Het leven is een doorlopend abonnement op allerlei dingen die moeten. Je krijgt het, als een verjaardagscadeau dat niet op je verlanglijst stond, geschonken door mensen die zo nodig origineel wilden zijn. En nu zit je eraan vast.

Mijn vader komt mijn kamer binnen en gaat op de rand van het bed zitten. Nu volgt ons ritueel. Hij zet de stereo aan. Ik draai mij om en doe alsof ik slaap. Hij duwt even op mijn schouder. Ik kreun. Dan glijden zijn handen af naar waar mijn heupen zich volgens zijn inschatting ongeveer moeten bevinden. Ik doe nog steeds alsof ik slaap, maar op mijn lippen speelt het begin van het gesmoorde gegiechel dat zal volgen wanneer mijn vader me in mijn zij gaat kietelen. Aldus geschiedt.

‘Opstaan, jongen.’

Ik rek mij uit. Mijn vader strijkt door mijn haren, loopt mijn kamer uit, slaat met zijn vuist op de deur van mijn broer en loopt dan weer naar beneden, om mijn zussen te wekken.

Zo gaat het elke ochtend. Ik doe hem een plezier. Hij weet niet hoezeer ik elke nieuwe morgen haat. Hij mag blij zijn dat ik zijn spel meespeel. Maar tegelijkertijd erken ik het belang van het ritueel.

De enige keer dat mijn vader me niet wakker kietelde, maar zachtjes mijn schouder bleef schudden en met bezorgde stem ‘Jongen, kom’ fluisterde, wist ik meteen dat er iets goed mis was.

Ik ging rechtop in bed zitten, zonder gekietel, zonder gegiechel.

Hij keek ernstig, hield zijn hand op mijn schouder gedrukt. En toen zei hij droog, zonder emotie, terwijl hij me recht in de ogen keek – dat was hetgeen me achteraf het meest verbaasde, dat hij het zo droog en zo direct zei – hij zei: ‘Opa is dood.’

Ik begon te huilen.

Hij bleef even zitten terwijl hij me strak aankeek.

Toen liep hij zonder iets te zeggen de kamer uit.

De enige keer dat mijn moeder de honneurs zou waarnemen, zocht ze minutenlang vertwijfeld naar de aanknop op de stereo. Vrouwen. Lichte ergernis van mijn kant, die onmiddellijk plaatsmaakte voor het besef dat er die nacht een wonder was geschied. Mexico ’86, België tegen Rusland: 4-3.

‘Papa slaapt nog.’

Maar vandaag verloopt het ritueel zonder onregelmatigheden. Het is weer een dag. De eerste na de zomervakantie. De eerste die weer móét. Dat het moet. Dat is het moeilijkst te verkroppen. Ik ben niet per se tégen school. Ik zie wel waartoe ze dient. Ik hoef me nauwelijks in te spannen om mee te kunnen. Dat scheelt. Maar dat het móét. Het weegt zwaar. En ik sleep de last met mij mee, in de boekentas op de bagagedrager van mijn fiets, vastgesnoerd met een fluorescerend gele snelbinder. Gelukkig voelen de benen goed vandaag.

Onze straat: rustig peddelen, klein verzet. Heldenstraat: kinderkopjes. Opletten, het heeft gegend. Niet op kracht, maar op souplesse nemen. Handen stevig op het stuur. Oude Godstraat: wind pal op kop. Snel een wiel zoeken. Groot verzet, blijven zitten en dan bij rustoord Immaculata even van de populieren langs de kant van de weg profiteren om te demarreren, schuin over te steken en met een vloeiende beweging de Rombout Keldermansstraat in te draaien. Vijfhonderd meter. Daar rijdt Danny Boormans.

Die had me vorige lente op de Oude Godstraat nog zomaar uit het wiel gereden. 'Ah, gij koerst?' Hij had smalend mijn Flandria Sportif bekeken en als een raket was hij ervandoor gegaan.

Even had ik aangezet, maar voordat hij omkeek, had ik me net op tijd alweer recht gezet om vervolgens op overtuigende wijze de nonchalante onaantastbaarheid van de ware kenner uit te stralen. Zachtjes met mijn armen langs mijn lichaam wiegend, alsof ik de spieren losgooide; kin vooruit in de wind, mijn beste meewarige glimlach op.

Met een mengeling van ontzag en verbazing op zijn gezicht had Danny de benen stilgehouden.

Ik haalde hem in en sprak op berispende toon: 'Wielrennen is een ploegsport. Alleen dommeriken demarreren direct. Amateur.'

Daar rijdt Danny Boormans. Nog vijfhonderd meter. Tandje bij schakelen, optrekken. Nog tweehonderd meter. Doorduwen nu, en erlangs! De ijle ochtendlucht verbrandt mijn longen. Mijn kuitspieren verzuren. De kou prikt in mijn ogen als de rook van mijn moeders sigaret aan het ontbijt. Tranen glijden langs mijn wangen. Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken van de inspanning, alsof het vacuüm wordt getrokken. Maar eenmaal ter hoogte van Danny Boormans gooi ik mijn handen losjes boven op het stuur, kijk ontspannen opzij en knik. 'Hoi!' Ik glijd op volle snelheid en met de moeiteloze klasse die mij eigen is langs hem heen de fietsenstalling in.

De prijzen worden uitgedeeld aan de meet.

Een loden lucht hangt boven het schoolplein. Ik staar naar mijn vrolijk voetballende lotgenoten. Onwetende sukkels zijn het, zich niet bewust van de ernst, zich niet bewust van de dwang. Ze zien de tralies aan het eind van de horizon niet, ze weigeren ze te zien, ze nemen genoeg met de illusie, ze zijn blij met een goed vertelde leugen. Dan zoeken mijn ogen de zijne. Correctie.

Dan zoeken mijn ogen zijn piekhaar dat gretig boven de massa uitsteekt. Dries. Ik wenk hem apart.

Hij zwaait uitbundig, komt met brede, lange passen op me af gelopen. Zijn tanden glimmen in het grijze ochtendlicht.

Onmiddellijk stellen wij ons verdekt op bij de toiletten. Het is ons geheim. Ik heb het alleen aan hem verteld. Ik hoef de publicitaire aandacht niet zo nodig. Ik wil nog een gewone jeugd kunnen hebben. Dat begrijpt Dries.

Alleen Dries begrijpt mij.

‘En?’

‘Goh, op de Galibier was er ’n Spanjaard die dacht dat hij moeilijk moest doen. Maar goed.’

‘Dus? Gewonnen?’

Met een venijnige grijns bal ik mijn rechtervuist en maak korte, boksende bewegingen voor mijn borst.

‘Nee! Alweer! Dat is drie keer op rij!’ Dries begint uitzinnig op en neer te springen. Zijn ogen zijn vol van puur geluk.

‘Ssst,’ gebaar ik. ‘Mondje dicht. Geen publiciteit.’ Vanuit een ooghoek zie ik hoe Hanna Billenacker ons gesprek gadeslaat. Ik recht de schouders.

Wielrenner of leraar. Het wordt een van de twee en het is geen keuze. Ik zal vliegen op twee wielen, als Ikaros naar de zon, toegejuicht door de massa en Hanna Billenacker in het bijzonder. Ik zal zegevieren op de Galibier en even verwoestend als verrassend uithalen in de rit naar Roubaix.

Ik zal het podium delen met Lucien Van Impe, zoals dat de gewoonte is: de winnaar van de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen tezamen met de winnaar van de échte Tour. Lucien en ik zullen de handen in elkaar slaan, onze gezamenlijke gebalde vuist triomfantelijk de lucht in steken. Jammer genoeg pas na affloop van de rechtstreekse televisie-uitzending, dat wel ja, de sponsors gaan voor, je doet er niks aan.

Maar toch, daar zullen we staan, Lucien en ik, op de Champs-Élysées. Het geel van onze shirts zal zich vermengen met het onophoudelijke geflits van de fotografen en de omstanders verblinden tot het lijkt alsof daar twee engelen staan. Twee stralende, flitsende, bovenaardse figuren waarvan er eentje ongelukkigerwijs zijn haren in krulletjes heeft laten permanenten, dat is jammer, dat is een ordinair detail in een omgeving die klasse uitademt. Maar goed, eentje met een krulletjespermanent dus en eentje, ik – wie anders dan ik – met de strakke, vastberaden blik van de winnaar.

Zo jong en al zo volwassen, in die jongen schuilt iets, die jongen straalt iets uit, zullen de mensen zeggen – en dat is inderdaad wat ik zal doen. Stralen. Voorbestemming uitstralen. Zelfverzekerd een glorierijke toekomst in de ogen kijken. Uitdagen. Daarna de interviews, hij met *Sportweekend*, ik met het *Jeugdjournaal*.

Het is bijna niet voor te stellen dat het anders zal lopen. En mocht de val onverhoeds komen, als het dan toch mocht gebeuren dat het ondenkbare mij verrast, dat een zieke kronkel in de hersenen van hem die de loop der dingen bepaalt, ertoe leidt dat het allemaal anders uitkomt – ik verwacht het niet, maar het zou kunnen. Dan. Dan. Dan word ik de keizer van de hel. Als ik niet aan de dwang kan ontsnappen, dan zal ik hem beheeren, sturen en verbeteren. Dan word ik zijn meester. Ik zal de dwangmatigheid doorontwikkelen tot vormen die de mensheid niet voor mogelijk hield.

Wielrenner of leraar. Het is geen keuze.

Dries is mijn beste vriend. Zijn muizenogjes blinken blij terwijl hij opgewonden op mijn schouder slaat. Niet dat zijn enthousiasme zich vertaalt in snedige zinnen of beeldrijke betogen. Dries praat traag maar vrolijk, als Urbanus op valium. Zijn lach klinkt alsof hij niet goed weet hoe dat moet, lachen. Alsof hij geoefend

heeft met een cassetterecorder die te traag afspeelt. Haaow, haaow, haaaaooooowwww.

Hij gelooft mij. Dries gelooft in mij. Dat is goed voor die jongen. Iemand om in te geloven. Zelf heeft hij van het leven niets te vrezen – het kan alleen maar meer worden dan je redelijkerwijze mocht verwachten. Hij accepteert de dingen zoals ze zijn en haalt daar vreugde uit. Daarom bewonder ik hem. Ik bewonder hem meer dan hij mij, maar dat hoeft hij niet te weten. Niemand hoeft iets te weten. Er moet vermeden worden dat mensen dingen weten. Want ik doe Heel Bijzondere Dingen. Dat zal pas later blijken, en dat weet Dries. Ik wil nog wel een ongestoorde jeugd kunnen hebben.

Hij zorgt voor mijn fragiele benen, die afgetrainde spierbun-
dels, dodelijke wapens zijn het, onontbeerlijk om te overleven in
de jungle die topsport is. Dries vermijdt dat ze geraakt worden
door ondoordacht voetballende onwetenden. Hij houdt mijn
plaats in de rij vast, zodat ik geen blessures oploop in het ge-
drang voor de deur van de klas. Hij haalt mijn chocomelk. Ik
moet rusten. Veel rusten is belangrijk. En dat weet Dries.

Dries is aan mijn zijde als ik hem nodig heb. Houdt gepast af-
stand wanneer ik mij met Hanna Billenacker onderhoud. Kijkt
bewonderend toe hoe ik soepel pedaleer. Begrijpt dat ik tijdens
het schooljaar, buiten het seizoen, niet voluit ga. Dat moet je
niet willen. Je bent nog jong, je moet nog een hele carrière mee,
dus: klein verzet, soepel pedaleren, geen grappen en grollen,
Dries. Niet zoals Danny Boormans. Probeer daarvan te leren.

Dries knikt. Dries vraagt honderduit. Dus de Galibier, dat
is dan niet de echte Galibier? Nee, zo werkt het niet, Dries.
Natuurlijk werkt het zo niet.

Een col buitencategorie, dat is voor de groten een col van
de derde categorie. Snapt ge? Alles op maat van de leeftijd, da's
logisch, Dries. Al zou ik op de echte Galibier een heel eind
mee kunnen met de groten, Lucien heeft het mij zelf gezegd.

Ja, natuurlijk, ik train met Lucien. Af en toe, niet altijd, onze trainingsschema's lopen niet altijd synchroon. Wij hebben toch een andere benadering van de sport. Maar wij kunnen veel van elkaar leren. Veel onderling respect, tussen Lucien en mij. Veel respect, Dries. We wisselen ervaringen uit. We bekijken elkaars uitslagen. Af en toe een telefoontje. Moed inspreken. Felicities. Lucien apprecieert dat.

Dries' ogen worden wijder, vormen volle, bolle, witte, slijmerige knikkers. Hij is nu een kikker. Een dikke, geile kikker. Er druppelt speeksel uit zijn mondhoek.

Ik wend me af. Knipoog minzaam richting Hanna Billenacker. Zij en ik, wij zijn voorbestemd, en zij weet het.